

— Седни, седни, дядо — продумала тя. — Тука у нас, макар и да е тясна стаичката, ще можеш да нощуваш. Лошо е само това, че не мога те нагости. Ще ти извадя малко зелище, но хляб нямам, ще прощаваш. В огнището сжм заровила питка от трички, за да залжжа с нея децата. Те почакаха, почакаха да се опече, па заспаха.

— Не се грижи, — отвърнал стареца. — Нека се изпече тричника. И аз ще хапна от него.

Поприказвали те затова за онова, най после дядо Господ казал:

— Ха извади сега питата!

Разровила вдовицата жаравата и що да види? — показала се голяма и бяла като сняг пита. Тегли тя да я извади, ала не може. Помогнал и стареца. Счупили я — още по-голямо чудо: от нея капело мед и масло.

— Сжбуди децата! — казал стареца.

Наредили се около трапезата и всички весели и доволни се нахранили до насита.

След вечерята децата си поиграли добре: качили се по раменете на дяда Господа, гладили бялата му брада и сладко, сладко заспали.

Н. Монеv

## Слжнце

О слжнце,

От твойте топлите лжчи  
Прати в колибата студена,  
Че там две хубави очи  
За огжн плачат толкоз деня.  
Чорбица топла, млечице  
Отдавна те не са видели,  
Но ти за малките ржце,  
Помржзнали и посинели,  
Смили се и ги сгрей.  
Пржсни мжглите вече сиви  
И през стжклата се засмей  
С два лжча топли и игриви.

Б. Ф-т